

[Parkov.]

Forstaaelse om en Ordning, om hvilken man alligevel til Slutning fra alle Sider maatte sige, at den ikke strakte til. Det er sandelig ikke alene det konservative Folkeparti, der har et saadant Ansvar, Venstre har det ogsaa, og lad os derfor i begge Partier være os dette Ansvar bevidst. Uden dette kan det paa Forhaand siges, at det er umuligt at komme til en Forstaaelse og en Løsning.

Den højtærede Minister siger, at der er ikke nogen større Væsensforskel mellem Ordningen af 1922 og Regeringens nu foreliggende Lovforslag, hverken for Hærens eller Flaadens Vedkommende. Dertil er dog at sige, at man om Ordningen af 1922 sagde, at den var et Minimum — det sagde man —, den var endda et absolut Minimum, som man ikke under nogen Omstændigheder kunde komme under, men nu er altsaa alligevel Regeringsforslaget kommet under dette Minimum. Det er naturligvis ikke Sagkundskaben, hverken den, der har staaet til den højtærede Ministers Raadighed, eller den, vi har henvendt os til, som til syvende og sidst har Afgørelsen. Herom er vi fuldkommen enige, Afgørelsen ligger hos Regering og Rigsdag. Men der er altsaa dette store Spørgsmaal, som jeg tidligere har peget paa, og som jeg ikke tidt nok kan pege paa, at hvis man med Rette erkender, at man har Afgørelsen her, saa maa man ogsaa have et Grundlag for denne Afgørelse, og dette Grundlag kan jeg for mit Vedkommende ikke se, man kan faa bedre og mere betryggende end ved at gaa til de Mænd, som man har betroet de højeste Stillinger, som sidder inde med Kendskab til Forholdene, og som ganske sikkert ogsaa er sig det Ansvar bevidst, som er forbundet med at fremsætte et Forslag. Den højtærede Minister siger, at der ogsaa oppe i Ministeriet staaar sagkyndige til hans Raadighed. Ja, det er givet, det gør der, men Spørgsmaalet er: efter hvilke Direktiver arbejder disse sagkyndige? Det er os ubekendt. Er det saaledes, at der er sagt til dem: vi vil stille et Beløb af den og den Størrelse til Raadighed, og under Hensyn til dette Beløbs Størrelse ønsker vi udarbejdet et Forslag til en Ordning af Forsvaret? Saa kan man naturligvis faa det gjort af disse Mænd, men dermed er jo ingenlunde sagt, at disse samme Mænd i Ministeriet paa samme Maade, som den højeste Sagkundskab har gjort det for deres Forslag, vilde gaa ind for Regeringens Forslag, og jeg synes nok, det var en noget overlegen Maade, paa hvilken den højtærede Minister omtalte en af Marinens Officerer, som har haft Sæde i

Flaadens Stab. Man maa kunne gaa ud fra, at det maa være paa samme Maade indenfor Flaaden, som det har været indenfor Hæren, at Officerer, som har Ansættelse i Generalstabten, er nogle, som i særlig Grad har gjort sig bemærket ved deres Flid, Evner og Kundskaber, og at man derfor gav dem disse betroede Stillinger og Hverv. Derfor synes jeg, det virker noget overraskende at høre, at den yngre Officer, som skulde have udtalt sig, ikke har været mere end saadan en ganske almindelig jævn hverdagsagtig Officer.

Mod Enkeltheder i Lovforslaget har jeg allerede, da jeg behandlede Sagen i Fjor, gjort en Del Indvendinger. Jeg har ogsaa, som Ministeren meget rigtigt bemærkede, udtalt Anerkendelse paa visse Omraader, idet jeg fuldt ud anerkender, at denne Ordning er mere harmonisk end Ordningen af 1922, men jeg har gjort Indvendinger bl. a. med Hensyn til Uddannelsestiden og Genindkaldelserne og sagt, at der var man kommet saa langt ned, at man efter min Formening var kommet langt under det tilladelige, og at man ganske sikkert ikke kunde komme videre i saa Henseende, end den nuværende Lov foreskriver. Ministeren siger, at Liniekompagnierne af 1922 har for faa Befalingsmænd. Det er rigtigt, og saa gør Ministeren opmærksom paa, at Lovforslaget giver noget mere. Ja, det er rigtigt nok, men ogsaa kun meget lidt mere, i hvert Fald er det saa lidt, at det ikke er nok. Med Hensyn til Garnisoneringen tror jeg sikkert, man kunde komme til en Forstaaelse, saaledes at man kan undgaa det, Ministeren meget rigtigt pegede paa, at man skal gaa til store Udgifter til nye Kasernebygninger og Øvelsespladser. Jeg er i øvrigt, som det vel ogsaa fremgik af mine tidligere Udtalelser, ganske enig med Ministeren om, at Forslag, som er udarbejdet af Ministeriets Tjenestemænd til Brug for Ministeriet, selvfølgelig er Ministeriets Eje, og at man ikke paa nogen Maade fra nogen Side med Rette kan kræve dem udleveret til Brug for Rigsdagen.

Jeg tillod mig i Forgaars at gøre opmærksom paa, at der er et Forhold indenfor Flaadens Kommando, som ganske sikkert trænger til en meget hurtig Ændring, og det er, at man Tid efter anden har samlet Myndigheden baade over Personel og Materiel, over, hvilke Skibe der skal ud og paa hvilke Togter, hvilken Tid o. s. v., i Ministeriet og ikke ladet Viceadmiralen faa den Indflydelse paa disse Forhold, som med Rette maatte tilkomme ham. Den højtærede Minister har tidligere efter min Formening